

REGELŐ.

Pesten csötörtökön januarius 12^{kén} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Szerelem szerelemért. *(Folytatás.)*

Mi többiek némikép meg voltunk nyugtatva, ha bár a' reménytelen eset mindnyájunkat mélyen megrázott, és leirhatlan szorongással töltött is el a' jövő iránt. — Várkövi nem soká visszatért; igyekezett előbbi nyugalomunkba vissza hozni, melly, mint mondá, első eszköze atyám megszabadulásának. — Hogy ez minden törekvése mellett is gyengén sikerült, kitalálhatod. Így tünt-el, ha zavartalanul is, de unalmasan, két hosszú nap. — Mi keveset szóllánk, de annyival többet éreztünk. Alig gyűjtött össze a' harmadik nap reggele, midőn a' vár udvarán támadt láрма mindnyájunkat ablakhoz tóditott — ah csak azért, hogy legborzasztóbb rémüléssel rettentsen onnan vissza. Egy csapat francia lovasság új kormányunk egyik tisztjével ajtónk előtt állt; fenn hangon 's rettenetesen kérdezősködött atyám után. — Cselédeink nyugottan felelék (mert így parancsolta Várkövi), hogy több hónap előtt elutazott a' nélkül, hogy tudnók, hova. — Erre a' katonák lármásan rohantak a' várba, 's néhány percz mulva bejelentetlenül szobánkba léptek.

Istenem! milly kétszeresen borzasztó szemle volt ez ránk nézve, kik illy jeleneteket soha sem látánk.

A' vezér nyersen szóllt anyámhoz, 's kemény fenyegetéssel kívánta tudni atyámnak hol létét, különben a' vonakodás esetében őt és gyermekeit viteti-el magával. Alig végzé beszédét Várkövi, innepélyesen lépett elhalványult anyám elejébe, 's férjfiás bátorsággal így szóllt a' borzasztó emberhez: „a' grófnak hol létét régtől fogva egyikünk sem tudja, de én, az ő meghítt barátja, biztosíthatom az urat, hogy halma őt nem érheti-el. Jól tudom, hogy az ur az ő titkainak kinyomozására küldetett-ki. Én, e' körülmény minden titkainak avatottja, olly szent kötelekkel vagyok ez ártatlan családhoz kötve, hogy magamat e' tett kinyomozása végeig, — mellynek igazsága, reménylem,

egykor legszebb fényben fog föltünni — önkényt az ur foglyának valloim.“

„Ha önnek nyiltan megvalloim, hogy nem a' gróf, hanem én vagyok szerzője a' szövetségnek, miről önnek kétségbe hozhatlan bizonyítványt adhatok, akkor nem fog késni elfogatásommal: de csak olly föltétel alatt adom-meg önnek minden ellentállás nélkül magamat, ha ezen ártatlanoknak — kikre a' fondor irigység sem ruházhatja e' tettet — semmi bántalmok sem lesz!“

Most Várkövi kényszeríté a' vezetőt megtenni a' kívánt bátorságosítást, mit kevés habozás után meg is tett. Ez után Várkövi néhány sort irt férjedhez; érzékeny bucsút vett tőlünk, 's még egyszer kebléhez szorítván „szeretett Laurám! viszont meglátjuk egymást! emlékezzék rólam!“ szók után kiragadá magát ölelő karjainkból.

Villámotól lesujtottként állánk ott, 's bámulva néztünk egymásra, — míg hangos jaj oldá-fől keblünk szaggató kinjait. Anyám többször sirva kiálta: „Istenem! milly barát, milly ember!“ — Mélyen megilletett testvéreim igaz fájdalom-könyűkkel áldozának szeretett tanítójoknak. Szivem érzéseiről — ah Terézem! — kinaimról hadd hallgassak; rokon kebled szavak nélkül is értheti!

Közelgett az alkony gyász-fátyolával, 's még egyikünknek sem vala tiszta öntudatja: csak mély fájdalomban töltött néhány nap után foghatók-fől az áldozat nagyságát, melyet Várkövi olly nagy lélekkel tett érettünk. — Ah ezen észrevétel mindig mélyebben érezteté szerelmemet 's végtelen veszteségemet. Végre szabadítónk derék anyjához meheténk, ki drága atyámat szerető gondossággal őrizte és ápolta.

Atyám a' bámulás 's fájdalom könyűit önté Várköviért, kinek anyja hangos sírás közt sohajta: „Uram! nem az én akaratom, hanem a' tied legyen.“

A' bánatos szív szelid fájdalma hathatósan enyhíté fájdalmimat; egyesitém anyáméival kéréseimet, hogy a' derék asszony költözzék hozzánk, 's mint rokonunk legyen mindig nálunk; mit ő nagy örömkönnel is fogadott. Atyám, ki itt még nincs tökéletes bátorságban, ezen éjjel szaladott-el üldözői elől a' messze távolba egyedül, álóltözetben, és ha kívánatimnak engedhet, nem soká, kedves Terézem, nálad barátságosan fog fogadtatni.

Azon megnyugtató hiedelemmel, hogy minden felől hű barátjai és rokonai vannak, reméljük, hogy szerencsésen megszabadult, ha bár az óta semmi levelet nem irt is: hihetőleg az oka hallgatásának, hogy magát 's minket nem akar kitenni az elárultatásból jöhető veszélynek. Három hosszú hét telt-el legkinzóbb bizonytalanságban nagy lelkű barátunk sorsa felől, 's még mind hijába várunk megnyugtatóst reánk nézve olly becses élete felől. Mindnyájan azon forró kívánattal köszön-

tünk minden reggelt, hogy e' napon kiragadtassunk bizonytalanságunkból: de kíváratink beteljesülése még nem vigasztalá-meg szomorodott szívünket.

Egész valómat olly komor búsongás fogta-el, hogy minden fölvidámítás hidegen sikamlík-le szívemről: csak akkor érez könnyebbülést sujtotott keblem, ha Várkövim anyja keblén kisírhatom magamat. — Kitarám keblemet előtted, 's panaszaim résztvevőre találnak benned. O Terézem! küld enyhe vigasztalásodat részvéted 's boldogságod bizonyításával Laurád mélyen vérző sebére.

Várkövi Béla — Patakynak.

W...i vár 1813. Harmadhó.

Egy tiszta örömmel gazdag, élet-reményétől erőszakkal megfosztatott, öromest követem szívemnek azon hő kíványát, hogy létem végperceit legdrágább barátomnak szenteljem, a' hű barátság által éltemet boldogítónak!

Csak egyszer dülhetnék hű kebledre; csak egyszer tekinthetnék tiszta szemeidbe még; csak egyszer számlálhatnám elő földi létem örömeit, és jajjait; akkor o Patakym! ártatlanságom hatalmasan fölemelne: de ezen ohajtástól elzártan vigasztal az, hogy életem legdrágább barátjának írhatom a' vég bucsú szavait.

Hogy Laurát szerettem — róla lemondottam, 's midőn atyja házat, a' legdrágább kincsemet magába foglalót, elakarám hagyni, borzasztó vész vonult fölébe, 's én magamat feláldozám, mert a' gondolat, Lauráért meghalhatni, ha érte nem élhetek, leirhatlanul bátorított ez áldozat-tételre, önkényt adtam magamat az ellenségnek boszuló kezébe, felbőszült haragját életemmel lecsendesítendő, ez által a' becses család nyugalmit helyre állítottam, — 's hogy elragadva a' becses körből, szeretett anyám keblétől ide hurezoltak, hol három hosszú hó óta sohajtok senkitől nem hallva szűk börtönömben, elzárva a' vigasztalástól is, hogy kedveseimnek a' hozzám elszakaszthatlan lánczczaal csatoltaknak írassak, vagy tőlek megemlékezésök szavait elfogadhasssam — o Patakym! mind ezt megírhatám neked néhány nappal ez előtt egy érzékeny keblű őrzőm segélyével.

De most már a' koczka el van vetve! ítéletemet minden kihallgattatásomon kívül kimondák a' zsarnoknak zsoldos bírái, kiket majd a' Mindenható a' vég ítélet nagy napján fog bírálni.

Még csak két nap, — 's azután búsan kondul-meg az elválás órája! A' haláltól Patakym! nem félek, olly fölemelő öntudatot viszek át a' végtelenségbe, melly itt legterhesb kinaim közt is enyhített; csak tőletek hirtelen történt elszakadásom keseríti vég órámat!

a

Fogadd hát vég köszönetét a' barátságod által boldogított 's nemesített szívnek; fogadd az elváló barátnak legszebb áldását, a' veled majd elszakaszthatlanul egyesülendőét.

Bár csak Laura, kinek halálomat fájdalom! meg kell tudni, könnyen viselhetné-el halálomat. Patakym! esdem neked 's derék nőnek, tegyetek-meg mindent kinei enyhítésére! 's a' szíven! ejtett vérző seb begyógyítására. Heves küszdésbe kerül némán válni-meg e' szeretett lénytől: de érzem, hogy minden szó terhesitné az elválás fájdalmait. Szeretett drága anyámat oltalmadba ajánlom; vigasztald őt, 's pótoldd ki élete minden örömének, egyetlen fijának, helyét. — Ah a' tőle megválás is szerfölött nehéz lesz.

Szeretett drága barátom! a' való szív végtelen szeretettel kiáltja hozzád vég isten-hozzádját. Emlékezz rólam szeretettel, 's ha a' visszafizetésnek amaz ismeretlen országából földi kedveseimre visszaemlékezhetem, akkor korlát nélküli lelkem mindnyájatokat szeretve 's áldva fog körül lengeni.

Fényhegyi Laura Teréznek.

Fényhegy 1813. Negyedhó:

Nagy, merész, és szinte örömfölötti volt a' tett, melyre a' szerelem és szerencsétlenség bátorítanak. De éppen olly fölséges a' siker! A' szomorú esemény, melyet sebhedt szívem bizalommal panaszla, és te Terézem! olly buzgó érzeménynyel fogadál, annyira megrázott minket, hogy több hétig házunkat el nem hagyhattuk; a' Várkövim sorsa felőli kínzó bizonytalanság tetézé keservünket. Barátok, jól kigondolt utak, mindenek felett pedig az arany, föltárak végre hollétének titkát. Ő titkos kemény őrizet alatt a' w—i várba vitetett, hol három hónap óta szűk börtönében példátlan!hűséggel szenvedtél ártatlan atyám helyett a' nem érdemlett büntetést, magát nagylelkűleg föláldozva érettünk.

Szerelem-teljes gondolatim mindig vele foglalatoskodtak; de szabadítására semmi lehetséges utat nem találhatánk, bár milly aggódva kerestünk is ollyast. Ekkor vigasztalás angyalaként jelent-meg férjednek gyors követe azon tudósítással, hogy a' hódoltató rövid időn környékünkben fog keresztül utazni, 's az ehhez mellékelt baráti tanácssal. két nap multán anyámmal L...be utaztunk, ki számomra egy utánozhatlan szép kérelmi levelet készített. Megérkezésünk után néhány órával megjött a' rettenetes is.

Pénz 's kérelem utat nyitottak a' hatalmashoz; csaknem öntudat nélkül léptem szobájába, hol a' három kíséretebeli főtisztól környezett gondtalanul hevert pamlagán. A' rettenetesnek első meglátása

egész valómg megrázott; de szerelmem hatalmasan bátorított. Térdre hullék az előtt, kit gyűlölnöm kelle. Kevés szóval, de annyival több könyekkel mondtam-el hő kérelmemet kegyes meghallgattatás iránt. — Szeliden fölemelt, maga mellé ültetett; az után komolyan 's lassan olvasá kérelmi leveletem időnként átható tekintetekkel méregetve. Egyik tábornagygyal lassan néhány szót váltott, barátságosan hozzám fordult, és szólt: „kisasszony! nagyon fáj, hogy kérését csak egy részben teljesíthetem; ön atyja azon ember társaságában olly tettet követe-el, mellyért halállal kelle lakolnia; atyjának távul léte, mi igaz boszankodásomat méltán ingerlé-föl, kétszeresen szükségessé teszi, hogy a' törvények szerint büntetessék, 's ez a' pédért is szükséges: — de hogy önnek, a' szeretetre méltó kérelmes iránt, kegyességem behoznyítsam, a' halálos büntetést élete fogtyáigi fogsággal cserélem-föl.“ — Toll nem képes lefesteni halálos kínaimat egy illy kezdetű beszéd alatt; — erőmet azonban összeszedém, a' hatalmasnak kezét megcsókolám, az engem nyilvános tetszéssel elbocsátóét.

Csak anyám karjai közt tért vissza öntudatom. Megszagztatott szívvel tértem vele haza következő napon, hol Várkövim anyjával köztünk fáradságunk sikerét.

Drága atyám megszabadulásáról 's jól létéről ez'előtt nem sokkal tudósittatánk, 's így az ez előtt kevéssel mindent setét éjbe burkoló mély keservet a' reménynek néhány sugárai fölvilágosíták.

Kedves Terézem! ide zárom hitessed iránti hálámat, kinek bölcs előlátása nélkül Várkövim megszabadításának egyetlen eszköze is használatlan tűnt volna el. (*Végzet következik.*)

HAZAI HIRLELŐ.

Vizi szerencsétlenség. Legközelebbi december közepén a' sáros-pataki anyaiskolából hét tanuló az innepekre haza menni szándékozván Szürnyeg helysége mellett, hogy közelebbi utat válasszanak, a' folyóvízen akartak keresztül menni, 's valamennyin egy csónakba ültek, melly azonban éppen a' folyam közepén elmerülvén valamennyin bele haltak; csak a' révész szabadulhatott-meg, kinek nyakig ért a' víz.

KÜLÖNFÉLE.

Divat, vagy fényüzési tulságok ellen.

Távul sem akarunk harczot üzeni a' divat-világnak, sokkal óvakodóbbak levén, hogysem fúrót illegessünk agyunknak; de téged sem akarunk dicsoítani Juno asszony, nehogy fénykörödből lenézzed csekélységünket; sőt csak pörpatvarkodni sem akarunk a' divat bármilly oldalú embereivel, mert az efféle összezsattanások különös fölfedezéseket eszközölnek, 's az illy fölfedezések bámultatni szoknak: pedig inkább akarunk ó-testamentombelieknek nézetni, mint titokzáró új k apuk-ként bámultatni. — De hát mibe kaptunk? Nektek megaszott férjek lelki vigasztalást, nektek fennen sovárgó szépek eny-

het; nektek tulságos fényüzök kísértetet akarunk idézni az elővilágból. — Azt, azt! mond az első; — azt, azt! kurjant a' másik; — midőn emezek annyira visszaborzadnak, hogy lapjainkat is elejtik. De szépen kérlek, vedd azért szívesen kedves olvasóm eme szívrágómat! hisz' ha kútsebet (fontanellát) is ejtenék rajtad, hidd-el, épségedre válik; nem megbőszült eb karczolósa ez. Vagy ha éppen olly igen felzúdulna egy valaki rosz czélszám ellen, annak keményebben in' ezt is mondhatom: sok tudóst foglalatostkodtatott eme kérdés: előbbre haladtak-e az emberek erkölcsiségben? — Herder 's vele néhányan a' hasonló értelmű kérdésre állítólag feleltek, 's ezekhez látszik hajlani az uj szellemi világ is; Kállaynk pedig már (Tud. Tár. I. K. 15 lap.) kijelenté ama köz ohajtást: vajha szerkeztetnék olly historia, melly időszakos organumos életi szövetben, kimerítőleg (?) adná-elő az emberiség rajzát. Ezen fontos ohajtás előmozdítására akarok egy adatot előállítani a' mult korból, 's így, ha a' divatvilág meg is átkoz, a' tudós világ föl fog menteni alávalóságomból. — Milly jó egyszerre két urat szolgálni! — Nekí hát a' dolognak!

Divat-képekből a' szépet, jót kiszemelni, 's ruházatainkat ahhoz szabni, finomított izlést, ajánló miveltséget bélyegez; de boszorkodni azon, hogy napoként nem kerül uj 's uj divatkép, és az untig elég héti képet rikkantással ragadni-ki posta-köntöséből, 's a' lábficzamodásig futtató szabónak szintannyiszor lelkére köttetni az uj 's ruhát, bár másnak bőren veendő, fájdalom! elhatalmazott hiba; mivel magunkat nemesebb erkölcsi foglalatosságtól elvonván, a' drága időt 's erőnket hiúságnak szenteljük, sőt másoknak vagyonát, 's ugy szőlőlván boldogságukat hiú vágyunknak áldozzuk-föl.

Mennyire állt erre nézve jelenkorunknál előbb vagy hátrább száz néhány esztendőnek előtte a' világ *), lássuk Firmian Péter hű 's mély belátású czikelyéből.

Nem ürmös lé ez szép olvasóném; izleld csak, gyönyörködtető, vagy is édes folyadék, melly álomosztatásra, hiúság rugékonysága lankasztására, házi bajok elhárítására igen czélszerű, igen ajánlható.

„Dél tájban, mikor a' város különmemű óráji ebédet hirdetnének, a' titkon látó Gyge s egy selyem hintóban hazatérő nemes férjút látott feleségestől, gyermekestől; nem is kétlő, hogy fényes ebéd várja azokat, kik olly gazdagon ruháztatnak. Azonban házukba vonódván, azonnal kitudta, hogy ama pompa, igazságtalan has-kórság, 's valami csak diszle kocsi-jokban, nyomorúságnak míve volt.

Iszonyú tálakban (a' szolgálak nagy nyomorúságára) csak kevés éték rakatott az urak elejébe; nem is lehete többet várni a' hideg tüzhelytől, mert a' gyomornak emez örömeit a' legbolondságosabb hiúság magára ruházta vala. Ékesen evett ugyan a' nemes kör, igyekezetüknek egyike levén, nehogy pórnépként alávaló asztalhoz telepedjék; de mi alkalmasabb a' természet elősegítésére: tiszta kendő, hűn csorbult eszék, sőt székek-e? vagy ha köröskörül divatos színekben és szőnyegekben tündöklék a' szerencse ál-orczája?

Az asztalhoz vegyes korú gyermekczék telepedtek, mohón kapván-be falatkájokat, 's nem sejtven előre sorsukat; ismételt hízélgésekkel 's kurjongásokkal mást és mást kunyoráltak, mit csak egyebütt látának, mit azonban sovány asztaluk nem nyújthatott: de csendre parancsolá atyjok a' czifra nyomorúság magzatait, tanítást tartván, hogy minden kívánságot becsületes békében, 's mint mivelt fiúk, szülőjektől várjanak. Az alatt hátra tekinték nya-

*) Nevezetesen Francziákról írta a' szerző.

kokat a' szolgálk gúny-mosolyra, 's nagyon örültek annak, hogy együgyűségükben a' kis fiak intenék urokat, milly bolondul ápolják selyemben és aranyban a' szűkölködést.

Gyges is ezt így forgatta magában: milly fényesen szűkölködnek mindazok, kik gazdagságukat ön magukon láttatják! 's milly ravaszul ékesíti bűjtjeit a' silány kevélység! csak hogy némi bőséget képezzen, 's hitesse-el, hogy ott semmi sem hibázik, holott ragyogó rongyokon 's a' család duzzadt kárával szerzett fölösleges bútorokon kívül csaknem mindennek hija van.

Említettnek olly emberek, kik egyedül illatokkal enyhítik éhségüket; nyílt orr-lyukhoz billenteni rózsza vagy ibolyka szálát gyönyör-teli kielégítés nekik, 's midőn szeretetök özönének zálogául jó barátjaikat vendégelni akarják, bár honnan előkerítendő szagos virágokkal bővelkedik dús asztaluk; sőt ha restelik az illegetést, kertet használnak ebédlőként. Milly szerencseként fogadta volna nemeseink nagyobb része a' természetből emez éték-mérsekletet! ha illy hizlalással is beérnének, bűn nélkül kérkednének azok zománchos köntösökben, kiket dús-nyomorultakként száunk. Gyomruk ellen nem dúlva az irgalmatlan hiúság; adósság nélkül jeles tisztességben folynának az öröm-napok; nem is sarczolná azon ékességök, melly hitelben levén, birto-
kosát gyilkolja.

Székeikhez nem sokáig bilineselte őket a' silány ebéd, 's midőn a' szolgálk csont-szopogatáshoz, gyermekeik pedig tréfa-játékaikhoz fordulának, sopánkodó nőjével illy komolyan kezdett szót váltani a' férj — házi dolgaikról. „Mért panaszkodol? mit fohászkodol asszony? Ezen szükségbe csak a' te fölfuvalkodásod hengerített. Nem úgy bánt velünk a' szerencse, hogy nagyszerűen ruházkodhassunk, lakozhassunk is. Egyike választandó csak; — vagy egyszerű asztal, vagy egyszerű ruha. Semmire valónak tetszett a' kártekonny fényűzés. Olén szegény! hogy én téged férjfiass erővel mindig szükséges megtagadásra nem üztelek, mielőtt a' dolog illy kétségbe esésig jönné; 's míg a' kereskedők serege nem fenyegetődzött, kormányoznom kell vala feleségemet, 's nem követnem; rútul zavarjuk a' házasság rendjét, midőn te szabad-ki, mennyire kelljen dühödnie a' fényűzésnek, 's én, olly igen engedékeny, nem hogy neheztelnék, sőt kívánságodat helyeslem, 's megvettetésről panaszkodván, ajándékokkal engesztellek: szorosan szerencsés lennék; ki engedékeny létemre annyira bánkodom könyeiden.“

Erre az asszony annyira látszott boszonzkodni, hogy e' szabad szóra gyuladott: „s te nem vagy bűnös — úgy mond — ki annyi haszontalan lovat tartasz istállóban? Ezek által, mint afféle Diomedesiakkal magadat emésztetted, *) midőn udvarodban annyi szolgától környeztetel, és szerencsédet izgatod, csak hogy nagyobbnak tekintessél; midőn fölségeket inkább utánzol, hogysem követnél; midőn idegen nőknek igyekszel tetszeni, 's nagy költséggel válogatod a' rút testi gyönyört, 's így daraboltatnak-szét azon javaid, mellyeknek hiányát nyakamba tolod. Ha nagyobb fényt látszottam ölteni ruháimban, tudjad, hogy azt nem kevélység, hanem józanság okozá, t. i. hogy ékszercimből feleségednek nézzenek, 's ne szolgálódnak.“ — Ezekkel az asszony rögtön oda hagyá férjét, nehogy rettenetesebb szemrehányásokat kénytelenítessék tőle hallani. *(Vége köv.)*

*) Nem kell itt érteni Aegjala férjét, ki Virgil-ként Aeneassal küzdött; hanem Thracia királyát, kinek tűzokádó lovai voltak, 's azokat ember-lússal táplálta. Ezen Diomedest Hercules ön lovainak adta eledelül.

A' catholica vallás jelen állapotja Angliában. A' catholica vallás elterjedése Nagybritanniában kevés idő óta igen gyorsnak állítatik. Jelenleg Angliában 423, Skóciában pedig 74 cath. kápolna van. Londonban, hol még 1706-ban csak két kápolnát számláltak a' catholicusok, most azoknak száma 25-re terjed. Egész Angliában 40 év előtt 24 cath. kápolnánál több nem volt, jelenleg 500-nál kevesebb nincsen. A' catholicusok az előtt nem bírtak collegiumokat, csupán két iskolában tanítottak nevéndékeik. Mostan 9 collegiumjok 's 50 iskolájok van. A' catholicus népesség száma Britannia szigetjein 8 millióra megy, tehát több mint egy harmad részét teszi az egész ország népesedésének.

EMLEKMONDÁS.

J ó t e v ő s é g. Ö r ö m.

Jól teszed jámbor! ha magadnak engedsz,
Másnak is juttatsz jóvelmeidből,
'S hajladó szívvel könyörülsz nyavalgó

Árva szegényen.

Csak kövesd, a' mint születésed ébreszt,
Lelked intését, 's örömeddel a' szív
Édesen teljék: örömed valóban

Mennyei érzés.

RÉVAI után K. H. K. J.

Hihetőség. Az emberi elme ön természete szerint olly szűk határok közé van szorítva, hogy soha sem tudhatja bizonyosan, akár milly dologban is, minden mult, jelen levő, és jövőendő körülállásait valamely dolognak úgy, hogy bizonyossággal jövődölhesse a' következtéseket, és így a' végrehajtható életben minden csak kisebb vagy nagyobb hihetőségen feneklik.

GR. DESSEWFY JÓZSEF után S. Karolina.

Első szerelem. Bájosak azok, az első, a' fakadó szerelemnek pillanatai; 's csak az, ki ennek sejtett de meg nem vallott, és meg nem vallható kéjeit érezé, fogja az első szerelmesnek lélek-állapotját egészen érteni.

CSATÓ PÁL (1837. Hajnal.)

Szórejtvény.

(Logogriph.)

Sok szépnél csuda ez; titkunk' elszokta temetni.
Első hárma egy állat, járni de nem tud a' földön;
Más három (közepén) akadály, megvonva ha mondod;
Hátra maradt kettőt teszi sok bányában a' munkás.

PAULOWITS Zem....ból.

Előbbi rejtvény: k e r e k.

Figyelmeztetés. E' folyóirat elkészett t. pártfogójai az ezen évi lapokat még megrendelhetik, 's az első számtól veendőik.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiaczon alul a' Duna partján, 114. száma.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.